

[Brorsen.]

taget skulde holdes Vagt. Der blev da i 1940 indledet en Forhandling med Tyskerne om at faa Styrkerne forøget noget. Det tog Tid, inden man fik Svar fra den tyske Hærledelse, men da vi endelig fik Svar, gik det ud paa, at man kunde gaa med til dette, men paa den Betingelse — og det var altsaa en ret kraftig Henstilling, vi stod over for —, at vi skulde sende et forstærket Regiment, altsaa en betydelig militær Afdeling, til den finske Front. Denne Militær-afdeling skulde naturligvis kommanderes af danske Befalingsmænd og udstyres for dansk Regning, og det hele skulde foregaa paa den danske Regerings Ansvar. Da jeg fik Meddelelsen om dette, gik jeg øjeblikkelig til mine Kolleger i Ministeriet og gav dem et Referat af, hvad der var sket. Jeg sagde samtidig, at jeg absolut afviste det Ønske eller Krav, hvad man vilde kalde det, der her fremkom fra tysk Side, og dertil gav Ministeriet mig enstemmig Tilslutning. Det blev saa underhaanden først meddelt gennem Forbindelsesofficeren, nuværende General Gørtz, at der kunde ventes et Afslag fra Regeringen. Sagen gaar saa videre, og den gaar til den tyske Befuldmægtigede Renthe-Fink. Saa kommer han i Bevægelse, og jeg faar i første Linie Meddelelse om, at man for Danmarks Skyld meget nødig ser en Minusnote, som de kaldte det, tilstillet Oberkommando der Wehrmacht, og derfor vilde man altsaa meget henstille, at vi overvejede Sagen endnu en Gang. Det kunde jo, sagde man, ordnes paa den Maade, at vi sendte et Frikorps til Finland, men paa den Maade, at det skulde være med dansk anbefaling — at vi med andre Ord fra dansk Side skulde gaa ind paa, at et saadant Frikorps blev sendt derop. Der blev paa ny afholdt Ministermøde, og det samme gentog sig, idet jeg sagde, at jeg meget maatte henstille, at vi gik imod det fra tysk Side stillede Krav. Det blev vedtaget i Regeringen; der var ingen, der her gik imod.

Se, det er Forspillet i 1940 til det, der skete i 1941 med Hensyn til Frikorps. Det er klart, at Tyskerne ikke havde glemt dette i 1941, og saa kommer der et Tilfælde i dette Aar, hvor vi er ude i en meget vanskelig Situation. Det var vi i 1940, og det var vi i 1941. Man erindrer jo, hvorledes de tyske Hære gik ind i det ene europæiske Land efter det andet, og der opstod da den Situation, at danske Nazister, naturligvis stærkt støttet af Tyskerne her i Landet og i Forening med dem, udfoldede en voldsom Agitation, der til sidst resulterede i Oprettelsen af Frikorps

Danmark, som de kaldte det. Den danske Regering som saadan havde naturligvis ikke noget med dette at gøre. Jeg tror — ja, jeg ikke alene tror, jeg ved, at jeg kan tale paa alle de politiske Ministres Vegne, naar jeg siger, at vi saa med største Uvilje paa dette Frikorps, men det var nu engang en Kendsgerning. Jeg maa her have Lov til at bemærke, at de forskellige Opraab, der i de Dage fandtes i danske Blade, havde vi naturligvis heller ikke det fjerneste med at gøre. Det eneste, der skete — og det skete, fordi vi var klar over, at vi ellers paa det Tidspunkt vilde komme ud i den store Konflikt —, var, at man tillod frivillige, der ønskede det, at faa Udrejsetilladelse for at indmelde sig i Korpset, og Befalingsmændene kunde i saa Tilfælde træde uden for Nummer og fik ingen Lønning her fra Landet. Vi var naturligvis, som jeg allerede har sagt, meget ubehagelig berørt af alt dette, men man maa jo huske paa, hvilken Fare vi var stedte i her i Landet. Der var Fare for, at den danske Hær kunde blive hjemsendt, maaske blive interneret, naar vi kom ud i den store Konflikt, at alt Materiel kunde blive beslaglagt; for Flaadens Mandskab vilde det samme ske, og Flaadens Skibe vilde antagelig blive taget. Dette ansaa vi for at være særdeles skæbnesvangert, da der maaske kunde komme et Tidspunkt under Krigen, da den danske Forsvarsmagt i Forbindelse med de Allierede kunde komme til at løse en Opgave. Befalingsmandskorpset var intakt, og det hele var parat til, at der med meget kort Varsel kunde foretages Indkaldelser.

Det var det første. Og det andet, jeg i denne Forbindelse vil nævne, er den Risiko, vi løb, naar vi sagde Nej til disse frivillige, for at Tyskerne kunde foretage en Tvangsudskrivning blandt vore unge, ikke alene til Arbejdstjeneste, men ogsaa til Militærtjeneste. Det ærede Medlem Hr. Bomholt karakteriserede jo forleden Dag paa udmærket Maade, hvad det var for Modstandere, vi stod over for — det maa man endelig huske paa. I Forbindelse med denne Risiko for Tvangsudskrivning af vore unge til Militærtjeneste vil jeg spørge, om der maaske er nogle af de ærede Medlemmer, der har læst en Bog, der er udkommet paa Svensk for nogen Tid siden og hedder „Frankrig af i Dag“ af en Mand, der hedder Rieffel. Han er Presseattaché ved det franske Gesandtskab i Stockholm og har givet en meget interessant Oversigt over, hvorledes det stod til i Frankrig; men hvad jeg særlig i hans Skildring har hæftet mig ved, er, hvad der skete nede i Alsace-Lorraine. Lad mig